

KATRINES DAGE

– EN HISTORIE OM ET BOSTED

KAPITEL 1 & 2

KAPITEL 1

”Næste gang skal alt det hvide lugte af den her ’Grøn Æblehave’, synes du ikke Katrine?” Camillas øjne lyser af begejstring, mens hun holder den grønne dunk med skyllemiddel op. Hun har vaskedag og hun er en af de beboere, der nyder hvert øjeblik. Gør sig så umage med at sortere farver og udvælge dufte.

Katrine har ellers haft en usædvanlig hård formiddag på det bosted, hvor hun arbejder. Hendes sweater fik et hul og hun blev revet i håret under en uheldig badesituation. Men Camillas vaskehumør smitter og energien fylder igen Katrine.

Katrine er på vej tilbage fra vaskerummet, da hendes blik fanger Heidi, der er tillidsrepræsentant på afdelingen. Hun er ved at hænge den nye vagtplan op. Katrine prøver først at ignorere impulsen til at stoppe op og tjekke med det samme. Og så alligevel. Hun er nødt til at finde ud af, hvem hun har vagter med. Hun skimmer planen hen over Heidis skulder og konstaterer hurtigt, at hun næsten kun har vagter med enten Tom eller Solveig. Og Solveig er så tit syg for tiden. Det betyder med sikkerhed en vikar.

Heidi kan mærke Katrines øjne i nakken og spørger hende, om alt er okay? Men Katrines opmærksomhed er allerede videre. Den er blevet fanget af et nyt beboernavn på vagtplanen.

“Hvem er John? En ny?”

“Ja. Han flytter faktisk allerede ind på onsdag. Det er gået lidt stærkt det hele, men vi har jo en plads. Han skal være hernede, så det hører du helt sikkert mere om på mødet i morgen.”

“Aj, sig lige lidt mere, Heidi. Hvem er han?”

“Jamen, jeg ved ikke noget. Det er vist helt, som det plejer at være - at vi ikke har adgang til læge-journalen. Jeg har hørt, at han kommer direkte fra Psyk. - at der er noget misbrug og så er han vist i slutningen af trediverne.”

Hun holder en pause.

“Der har vist også været nogle episoder med vold.”

Katrine kan mærke pulsen stige efter bare den ene lille sætning. Det er så længe siden. Hvordan kan det blive ved med at påvirke hende så meget? Hendes egen reaktion irriterer hende.

“Så det kan jo være hvad som helst,” får hun sagt.

“Ja. Og vi skal selvfølgelig være vågne – men lad os nu se, ikke?”

“Hvor mange ressourcer er der sat af til ham?”

“Alt det er vi i gang med at se på. Kommunen har ikke lige fået skrevet handlingsplanen endnu. Så Hans-Henrik er nok den, der ved mest.”

Heidi fortryder med det samme, at hun nu bare har skudt bolden videre til sin leder. Hun ved jo godt, at Hans-Henrik har mere end rigeligt at kæmpe med for tiden.

“Ellers, Katrine. Jeg kommer selvfølgelig også til at tage det her op med Kalle, som en ting i forhold til arbejdsmiljø.”

Heidi overvejer, om hun er ved at gå for tæt på.

“Jeg ved godt, det sætter sig, når man har oplevet det, du har.”

Katrine hælder en kop kaffe op fra maskinen og vender sig med front mod Heidi.

“Tak, Heidi. Men jeg har det fint nok. Jeg tager bare en snak med Hans-Henrik.”

KAPITEL 2

“Hvad gik der galt, Tom? Hvorfor fik Jacob ikke sin motion i dag?”

Tom er ved at tage sin madpakke ud af køleskabet, så Katrine tænker, at hun godt lige kan nå det her spørgsmål inden hans frokostpause teknisk set går i gang. De har været kolleger gennem tre år, og det er ikke fordi hun anfægter, at han er god til sit arbejde. Der er mange konflikter, han får løst op for. Og beboerne synes om ham. Måske fordi de ved, hvor de har ham? Eller at han let forstår, hvad der er på spil for dem? Men de to. Ham og Katrine har aldrig kunnet få det til at svinge.

“Vi nåede ikke så langt, du. Han har været fuldstændig på tværs.”

“Det er tredje uge, Tom.”

“Ja. Så'n er det. Hvis han ikke vil ud af døren.”

Tom går videre, han er tydeligvis irriteret, men Katrine vil ikke lade ham slippe.

“Fik han sin formiddagsmad? Det plejer at gå fint, hvis vi bare holder rutinen. Han får det jo godt af det.”

Han lægger madpakken fra sig og læner ryggen op af køkkenbordet med armene over kors.

“Prøv og hør, Katrine. Fint nok, at du har de her særlige små rutiner med Jacob, men vi kan sgu ikke gå rundt og huske på dine syv spidsfindige regler, hver eneste gang han skal noget.”

“Det er tre ting, Tom. Skal jeg skrive det ned? Igen?”

Katrine ved godt, at hun er ved at køre konflikten op. Men hun har prøvet at sige det her mange gange før på en pæn måde. Toms tålmodighed er også slut.

“Hvordan skal Jacob udvikle sig, når han efterhånden kun kan noget, når du er her?”

“Jeg tror, han udvikler sig, når han kommer lidt ud og får rørt sig, så han for fanden ikke bare sidder 24-7 med de samme tre puslespil. Men hey – det er sgu da også nemmere bare at lade ham sidde.”

Det var selvfølgelig ikke meningen, at det her skulle komme ud på den måde og heller ikke at hun nu pludselig vender om og går. Katrine når at høre Tom sige, at hun skal køle ned. Så drejer hun hurtigt om hjørnet og ind på personaletoalet.

Hun sætter sig på toiletlåget. Hun bliver nødt til at få talt med Hans-Henrik. Både om det med Solveig og Tom. Men især om det med ham John.

Da hun rejser sig, har hun lovet sig selv, at hun vil gøre det. Før hun går hjem i dag, vil hun gå ned på lederkontoret til Hans-Henrik. Han er jo forstående nok. Rimelig nok. Han har bare travlt og er stresset over sine egne slagsmål med handleplaner, sagsbehandlere og det intenst stigende “krydspres”, som han siger. Katrine er ikke altid helt klar over, hvad han taler om.

Hun er gået ind på Johns nye værelse for at se, om alt er klart. Om der nu også er nymalet, rengjort. Om kogepladen stadig er afmonteret, hvis nu han er en af dem, der alligevel bare brænder sig. De ved jo dybest set intet om ham.

Hvad skal hun egentlig sige til Hans-Henrik? At hun ikke har lyst til at arbejde med den nye John fra Psyk., fordi han har misbrugsproblemer og er udad-reagerende? At hun ikke kan klare at arbejde sammen med Tom, når han ikke kæmper mere for at

---

følge planerne? At hun ikke orker at blive ved med at dække ind for al Solveigs sygdom med flere nye vikarer, som dybest set bare er i vejen?

Det bliver midt på eftermiddagen, før Katrine får banket på hos Hans-Henrik. Døren står allerede på klem.

“Har du travlt? Eller må jeg lige låne dig i fem minutter?”

Hans-Henrik kigger op over brillerne. Smiler og kaster et hurtigt blik på sit ur.

“Det er præcis, hvad jeg har inden næste møde, så kom du bare ind.”

Katrine er i tvivl om, der er tid til, at hun sætter sig, så hun bliver, hvor hun er.

“Det er jo bare det med, at ham der John flytter ind i morgen.”

Hans-Henrik læner sig tilbage i stolen.

“Ja, det er rigtigt. Åhh... de papirer skulle du jo have haft i morges. Det er godt, du kommer og siger det.”

Katrine tager imod papirerne uden at se på dem.

“Hvor syg er han egentlig?”

Det blev langt mere direkte end hun havde tænkt sig.

“Ingen læge-journal, desværre. Indtil videre, i hvert fald. Så vi kommer til at tage det et skridt af gangen. Men lad os nu lige se. Det kan jo sagtens være, at han faktisk har det godt nok... Er du da bekymret?”

“Er vores team det rigtige? Hvis han nu ikke har det godt nok? Solveig er tit syg for tiden. Derfor står Tom og jeg hele tiden med forskellige vikarer og samtidig er han og jeg bare... ret så uenige om

meget af det faglige...”

Hans-Henrik betragter hende et øjeblik.

“Jeg har faktisk længe tænkt på, at jeg gerne vil sige, at jeg godt ved, at du virkelig har taget

fra her på det sidste. Og har lavet rigtig meget struktur på nogle områder, hvor vi var bagud.

Det er virkelig godt. Hvis du er ved at være lidt udmattet, så kan jeg sgu godt forstå det.”

“Det her handler ikke om, at jeg ikke kan klare at passe mit arbejde.”

Han rynker panden og ryster på hovedet.

“Selvfølgelig ikke! Jeg har bare tænkt på om ikke du har lidt for meget, som det er nu. Vi skal jo også passe lidt på dig, ik’? Lad os tale om det snart. Når John lige er landet og vi alle sammen er lidt klogere. Så kan vi også få Heidi og Kalle med ind over.”

Han tager mappen på bordet og lægger den ned i tasken. De fem minutter er gået, men Katrine kan ikke få sig selv til at slippe den her sag.

“Så du kan godt stå inde for, at vi tager John ind her, lige nu?”

Hans-Henrik vender sig i døren og ser nu træt ud.

“For at sige det som det er, Katrine. Jeg har forsøgt at undvige den her. Men pladsen har stået

tom længe – og der er ikke noget at gøre. Jeg skal åbne op. Jeg har ikke noget valg.

SLUT